



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: H. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Syrská arabská republika, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2015, č.j. OAM-647/ZA-ZA15-ZA15-2015,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31.8.2015, č.j. OAM-647/ZA-ZA15-ZA15-2015, jímž byla jako nepřipustná shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“ nebo „Dublinské nařízení“), určena Bulharská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech postupem žalovaného v rozporu s ust. § 3, § 4 odst. 2, § 50 odst. 2 – 4, § 52 a § 68 odst. 3

zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dále čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce, čl. 4, čl. 5 a čl. 17 tzv. Dublinského nařízení, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 31 a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť žalovaný řádně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl důkazy, jež jsou potřebné ke zjištění stavu věci, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu, žalovaný neaplikoval výjimky z příslušnosti států dle Dublinského nařízení, žalobce nebyl dle správního řádu a Dublinského nařízení řádně poučen, žalovaný nezhodnotil existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Bulharsku, nezohlednil, že přemístěním žalobce do Bulharska může dojít k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv, a že ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků žalobci hrozí bezprostřední riziko porušení zákazu zásady *non-refoulement*.

Žalobce dále poukázal na to, že v současné době není zcela jednoznačné, do jaké míry jsou bulharské státní orgány schopny zajistit a administrativně posuzovat žádosti o azylu tak, aby bylo dostáno mezinárodním závazkům, včetně zásady *non-refoulement*. Mezinárodní organizace, např. Amnesty International či ECRE přitom stále upozorňují na systematické nedostatky v bulharském azylovém řízení a materiálních podmínkách v uprchlických zařízeních, kde často chybí jakékoliv zázemí, včetně hygienického, a na neschopnost bulharských orgánů dosáhnout zlepšení situace. Samotný žalobce byl Bulharsku zadržen a pobyt v tamním uprchlickém zařízení mu způsobil velmi silný traumatický zážitek. V souvislosti s napadeným rozhodnutím, jímž bylo rozhodnuto o jeho opětovném přemístění do Bulharska, pak u něj došlo ke zhoršení psychického stavu, jak vyplývá i z psychologického posudku vypracovaného psycholožkou Mgr. K. J. Žalobce má přitom v České republice rodinné zázemí, neboť jeho bratr A. S. zde žije na základě udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a žalobce u něj i bydlí, proto nepředstavuje pro stát žádnou materiální zátěž. Naproti tomu v Bulharsku žalobce žádné příbuzné nemá a není tak vhodné, aby byl do tohoto státu přemístěn za účelem dokončení azylového řízení.

Závěrem žalobce taktéž poukázal na to, že ze statistik vedených samotným žalovaným vyplývá, že během měsíců červenec – srpen 2015 bylo sice 8 cizinců zajištěno za účelem jejich předání do Bulharska na základě tzv. Dublinského nařízení, avšak k žádnému transferu těchto osob v konečném důsledku nedošlo, neboť mu bránila překážka již zmiňovaných systematických nedostatků azylového řízení v Bulharsku. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření zhodnotil dosavadní průběh řízení a dále konstatoval, že neporušil žádné ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení. V řízení bylo na základě provedené lustrace žalobce v databázi EUODAC spolehlivě zjištěno a prokázáno, že žalobce dne 22.12.2014 nedovoleným způsobem překročil pozemní hranici Bulharské republiky, jakožto prvního členského státu Evropské unie. Dle čl. 18 Dublinského nařízení byla proto Bulharská republika příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v souvislosti s tím je tak žalobce povinna přijmout zpět na své území. V případě žalobce se navíc již jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (v prvním případě bylo řízení zastaveno z důvodu zpětvzetí žalobcem). V průběhu řízení však

žalovaný obdržel informaci, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení jeho žádosti a souhlasila s přijetím žalobce zpět na území. Žalovaný je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a při řádné aplikaci Dublinského nařízení.

K námitce žalobce o nedostatecích Bulharské republiky při posuzování žádostí o mezinárodní ochrany žalovaný dále uvedl, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, který dodržuje lidská práva a právní předpisy, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež nad jejich dodržováním dohlíží. Bulharská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními členskými zeměmi Evropské unie. Pokud by přesto v průběhu azylového řízení došlo k jakémukoliv nezákonnému jednání, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Bulharské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení a nemá tak důvod k obavám z návratu. Ročně požádá o azyl v Bulharsku značné množství uprchlíků, což rovněž nesvědčí o tom, že by cizinci měli obecně obavu z tamního azylového řízení. Přemístění žalobce do Bulharské republiky tudíž vyloučeno z důvodu neexistence systematických nedostatků při projednávání žádostí o udělení azylu není. Nadto žalovaný poukazuje na skutečnost, že tzv. Dublinské řízení je v podstatě pouze řízení řešící toliko příslušnost konkrétního státu, jenž má provádět azylovou proceduru. V posuzovaném případě uznala Bulharská republika svou příslušnost k dalšímu řízení, a tedy přesto, že řízení bylo v České republice zastaveno, nebude žalobce zkrácen na svých právech, neboť jeho žádost o azyl bude nadále posuzována v jiném státě. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný a žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 71 odst. 2 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval na území států Evropské unie ilegálně dne 23.1.2015. Do České republiky se dostal přes Turecko a Bulharsko. Výsledkem prověřování prováděným žalovaným bylo zjištěno, že žalobce je evidován v seznamu žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Žalobce je svobodný,

bezdětný, má 12 sourozenců. Svou původní vlast Sýrii opustil proto, že obdržel předvolání k výkonu vojenské služby v důsledku občanské války. Měl však strach, nikdy nedržel zbraň v ruce a nechtěl nikoho zabít, proto utekl, neboť by mu hrozila smrt. Původně se zdržoval v Iráku, poté se přes Turecko dostal do Bulharska. Odsud pak pěšky a různými dopravními prostředky ilegálně do České republiky. V České republice je poprvé, ale chtěl by zde žít – má zde bratra.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Evropského parlamentu a Rady, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

V čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady se uvádí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“*

V čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady se stanoví, že: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, a z tohoto důvodu aplikoval až kritérium dle čl. 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. To stanoví, že: *„Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.“*

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl v jeho případě aplikovat čl. 3 odst. 2 či čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady pro systematické nedostatky azylového řízení v Bulharsku, neboť v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků mu v Bulharské republice hrozí porušení jeho základních lidských práv. V této souvislosti poukázal na zprávy mezinárodních organizací o skutečnosti, že přes kolísavé snahy bulharských orgánů ke zlepšení praktických výsledků v azylovém řízení a nedostatecích humanitárního zacházení s uprchlíky nedochází.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl své povinnosti zkoumat podmínky azylového řízení státu, do něhož má být cizinec za běžných okolností dle shora uvedených kritérií přemístěn, vědom. V souladu s čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a v souladu s ust. § 3 správního řádu se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanové Dublinským nařízením. V této souvislosti konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů či dle Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Bulharské republice deklarovalo. Je pravdou, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v lednu 2014 vydal stanovisko, v němž apeloval na členské státy, aby žadatele o azyl nevracely zpět do Bulharska z důvodu nedostatků přijímacího systému, již v dubnu toho roku však toto stanovisko revidoval a shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu. Toliko členské státy upozornil, že by měly individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám. Do dnešního dne pak Úřad Vysokého komisaře OSN k dalšímu negativnímu stanovisku ohledně Bulharska již nedospěl.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že u žalobce neshledal žádné důvody pro jeho zařazení mezi zranitelné osoby, a dále shodně jako ve vyjádření k žalobě konstatoval, že Bulharsko je demokratickou zemí, jež ratifikuje mezinárodní smlouvy o lidských právech, přičemž z dostupných informací, včetně statistických, nevyplývá, že by osobám žádajícím o poskytnutí mezinárodní ochrany v tomto státě hrozilo jakékoliv zacházení v rozporu s mezinárodními smlouvami. S ohledem na to neexistují důvody, pro které by žalovaný měl postupovat dle čl. 3 odst. 2 nebo čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Shora uvedená povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, který je dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady příslušný k projednávání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, vyplývá mimo jiné taktéž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 (dostupného rovněž na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní uvedl: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení

č. 604/2013). „ Na případ žalobce lze vztáhnout i nález Ústavního soudu ze dne 18.9.2014, č. III. ÚS 2331/14, v němž Ústavní soud uvedl: „*Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek... “*

Soud se postupem žalovaného zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda předání žalobce do Bulharské republiky k dokončení jeho žádosti o poskytnutí azylu nebrání závažné důvody spočívající v systematických nedostatecích v azylovém řízení. S žalovaným se lze ztotožnit, že v současné době neexistují žádné zásadní poznatky o skutečnostech, v důsledku nichž by docházelo k porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Bulharsku. Je sice pravdou, a soud v žádném případě nesnižuje relevanci takovýchto podnětů, že mnohé nestátní instituce zabývající se ochranou žadatelů o azyl na určité nedostatky ze strany bulharských orgánů poukazují, dle názoru soudu se však nejedná o natolik zásadní pochybení, jež by byla schopna vyloučit aplikaci kritérií pro stanovení příslušnosti státu, který má v případě žalobce rozhodovat o jeho žádosti. Tuto tezi ostatně podporuje i fakt, že odpovědné orgány Evropské unie či mezinárodních organizací v současné době nevydaly žádné doporučení nebo stanovisko, jež by se týkalo nepředávání uprchlíků do Bulharské republiky s ohledem na podezření na nerespektování mezinárodních závazků. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce patřil do některé z rizikových skupin, u kterých by bylo třeba zohlednit i další skutečnosti pro případ možné aplikace čl. 3 odst. 2 či čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Žalovaný proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybil, neboť se podmínkami přijímání žadatelů o azyl v Bulharsku podrobně zabýval a v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu zjistil stav věci v rozsahu a na základě dostatečných podkladů, jež jsou nezbytné pro soulad jeho úkonu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8.února 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová